

Bilag 2.

Danmarks Naturfredningsforening.

København, den 25. Oktober 1943.

Til Statsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Vedrørende Forslaget til Vandløbslov.

I Anledning af det høje Ministeriums fornyede Høring ved Skrivelse af 31. August d. A. skal Foreningen meddele følgende supplerende Udtalelse:

ad § 3, Stk. 3: Man har med Tilfredshed bemærket, at Lovens Motivebygger paa den samme Forudsætning om Ret til Sejlads, jfr. Naturfredningslovens § 23, sidste Stykke, som Foreningen ved anden Lejlighed har gjort sig til Talsmand for. Man kan dog kun med Glæde anerkende, at Forslaget giver udtrykkelig Hjemmel for den omtvistede Sejladsret.

Til Forslagets Formulering har man intet at bemærke, idet man forudsætter, at Udtrykket „fælles Vandløb“ omfatter fælles Vandløb i deres Helhed fra deres Udspring til Udløbet uden Hensyn til, om Vandet paa noget Afsnit løber gennem Enkeltmands-Ejendom. Motivernes Bemærkning om, at Sejladsretten ikke kan udøves paa Vande, der er undergivet Enkeltmands Ejendomsret, opfatter man med andre Ord som gældende Vande, der i deres Helhed ligger paa Enkeltmands Grund. For saa vidt denne Forstaaelse af det fælles Vandløbs Udstrækning ikke skulde være rigtig eller dog overvejende tvivlsom, maatte man anbefale Tilvejebringelse af klar Sejladsret for det sejlbare fælles Vandløb i sin fulde Udstrækning.

ad §§ 5, 71 og 72. Man har ikke i og for sig fundet Bemærkninger at fremføre til den foreslaaede Formulering, men skal dog efter fornyet Drøftelse mellem Repræsentanter for Foreningens juridiske og det naturvidenskabelige Udvalg slutte sig til de Betæneligheder, Landsretssagfører Vagn Jensen har fremført ved en Forhandling i Statsministeriets Friluftsudvalg med Hensyn til Ophævelse af Naturfredningslovens § 23, næstsidsste Stykke.

Selv om den i § 72, Stk. 1, foreslaaede Ret for Statsministeriet til at kræve Spildevandssag rejst vil være i Stand til at dække de samme reelle Interesser som det paagældende Stykke i Naturfredningsloven, frygter man dog, at Ophævelsen af den Ret, nævnte Bestemmelse giver Fredningsnævnet til at kræve betryggende Rensningsanlæg udført, skal betyde en Svækkelse af Fredningsinteressernes Indflydelse paa dette vigtige Spørgsmaal, som hverken er fornøden af saglige eller tekniske Grunde.

I de fleste Tilfælde vil Statsministeriet have færre saglige Betingelser for at kunne skønne over den lokalt og teknisk betingede Nødvendighed for et saadant Anlæg end det stedlige Fredningsnævn, henholdsvis Overfredningsnævnet, og vil derfor i saadanne Tilfælde næppe kunne gøre andet end at viderebefordre en fra Nævnet kommende Anmodning. I saadanne Tilfælde synes det blot at være et unødigt og ikke sagligt begrundet Omsvøb, at Kravet skal rejses formelt gennem Statsministeriet, der i andre Tilfælde har regnet en Decentralisering af Fredningsafgørelserne for ønskelig.